

H. C. Andersen - Eventyr 30: Springfyrene. (1845) Originalversion. Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan, beklageligvis, opstå alligevel (pga. såkaldt konverterings-divergens); læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.	H. C. Andersen - Eventyr 30: Springfyrene (1845) Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) © blå tekst = ord ændret i forhold til originalen. (Justering ifølge 1948-sprogreformen er ikke farvemarkeret) Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan beklageligvis opstå alligevel (pga. såkaldt konverterings-divergens); læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.
Loppen, Græshoppen og Springgaasen vilde engang see hvem af dem der kunde springe høiest og saa inviterede de hele Verden og hvem der ellers vilde komme at see den Stads, og det var tre ordenlige Springfyre, da de kom sammen i Stuen. "Ja, jeg giver min Datter til den, som springer høiest!" sagde Kongen, "for det er saa fattigt at de Personer skulle springe om ingen Ting!" Loppen kom først frem, den havde saadanne nette Manerer og hilsede til alle Sider, for den havde Frøken-Blod i sig og var vant til kun at omgaaes med Mennesker, og det gjør nu saa meget. Nu kom Græshoppen, den var rigtignok betydelig sværere, men den havde dog ganske god Skik paa sig og var i grøn Uniform, og den var medfødt; desuden sagde Personen, at den havde en meget gammel Familie i det Land Ægypten, og at den her hjemme var høit vurderet, den var taget lige fra Marken og sat i et Korthuus der havde tre Etager, allesammen af Herreblade, der vendte den couleurt Side indad; der vare baade Dør og Vinduer og det skaarne ud i Livet paa Hjerter Dame. "Jeg synger saaledes", sagde den, "at sexten indfødte Faarekyllinger der have pebet fra Smaa af og dog ikke faaet Korthuus, have ved at høre mig ærgret sig endnu tyndere end de vare!" Begge to, baade Loppen og Græshoppen	<i>Loppen, Græshoppen og Springgåsen</i> ville engang se hvem af dem der kunne springe højest og så inviterede de hele verden og hvem der ellers ville komme at se sådan noget, og det var tre ordentlige springfyre, der nu mødtes i stuen. - "Ja, jeg giver min datter til den, som springer højest!" sagde kongen, "– for det er så fattigt at de personer blot skal springe om ingenting!" <i>Loppen</i> kom først frem, den havde sådanne gode manerer og hilste til alle sider, for den havde frøkenblod i sig og var vant til kun at omgås med mennesker, og det gør nu så meget. - Nu kom <i>Græshoppen</i>, den var rigtignok betydelig tungere, men den havde dog ganske god skik på sig og var i grøn uniform, og den var medfødt. Desuden sagde personen, at den havde en meget gammel familie i det land Ægypten, og at den der hjemme var højt vurderet, den var taget lige fra marken og sat i et korthus, der havde tre etager, alle udsmykket med dekorationer fra billedkort, der vendte den kulørte side indad. Der var både dør og vinduer og det skåret ud i taljen af Hjerter Dame. "Jeg synger således," sagde den, "at seksten indfødte fårekylinger, der har pebet fra små af og alligevel ikke fået et korthus – ved at høre mig – har ærgret sig endnu tyndere end de var!" Begge to, både <i>Loppen</i> og <i>Græshoppen</i> gjorde

gjorde saaledes godt rede for hvem de vare og at de troede de nok kunde ægte en Prindsesse.

-

Springgaasen sagde ikke noget, men man sagde om den, at den tænkte desto mere og da Hofhunden bare snøftede til den, indestod han for at Springgaasen var af god Familie; den gamle Raadmand, der havde faaet tre Ordener for at tie stille, forsikrede at han vidste at Springgaasen var begavet med Spaadoms-Kraft, man kunde see paa Ryggen af den om man fik en mild eller en stræng Vinter og det kan man ikke engang see paa Ryggen af ham der skriver Almanaken.

-

-

"Ja, jeg siger nu ikke noget!" sagde den gamle Konge, "men jeg gaaer nu saadan altid og tænker mit!"

Nu var det Springet om at gjøre. Loppen sprang saa høit at Ingen kunde see det og saa paastode de at den slet ikke havde sprunget og det var nu lumpent!

Græshoppen sprang kun halv saa høit, men den sprang Kongen lige i Ansigtet og saa sagde han at det var ækelt.

Springgaasen stod længe stille og betænkte sig, man troede tilsidst at den slet ikke kunde springe.

"Bare den ikke har faaet ondt!" sagde Hofhunden og saa snøftede han igjen til den: rutsch! sprang den et lille skjævt Spring hen i Skjødet paa Prindsessen der sad lavt paa en Guld-Skammel.

Da sagde Kongen: "Det høieste Spring er at springe op til min Datter, for det er det Fine af det, men Sligt hører der Hoved til at falde paa og Springgassen har viist at den har Hoved. Den har Been i Panden!"

Og saa fik den Prindsessen.

"Jeg sprang dog høiest!" sagde Loppen. "Men det kan være det samme! lad hende kun have den Gaaserad med Pind og med Beeg! jeg sprang dog høiest, men der skal i denne Verden Krop til for at de kunne see Een!"

Og saa gik Loppen i fremmed Krigstjeneste, hvor man siger at den blev slaaget ihjel.

Græshoppen satte sig ude i Grøften og tænkte

saledes godt rede for hvem de var og at de troede **begge at** de nok kunne **blive gift med** en prinsesse.

*Springgås*en er et legetøj, lavet af gåsens brystben og med en pind bundet til, sat i spænd - så den kan springe. *Springgås*en sagde ikke noget, men man sagde om den, at den **derfor** tænkte mere og da hofhunden bare **snusede** til den, **var det tegn på at** *Springgås*en var af god familie. Den gamle rådmand, der havde fået tre ordener for at tie stille, forsikrede at han vidste at *Springgås*en var begavet med spådomskraft: man kunne se på **farven af dens** ryg om man fik en mild eller en streng vinter og det kan man ikke engang se på ryggen af ham der skriver **det nye års kalender!**

"Ja, jeg siger nu ikke noget!" sagde den gamle konge, "men jeg går nu sådan altid og tænker mit!"

Nu **gjaldt** det springet. *Loppen* sprang så højt at ingen kunne se det - og så påstod de at den slet ikke havde sprunget og det var nu **tarveligt!**

-

Græshoppen sprang kun halvt så højt, men den sprang lige **op** i ansigtet **på** kongen og så sagde han at det var ækelt.

*Springgås*en stod længe stille og betænkte sig, man troede til sidst at den slet ikke kunde springe.

"Bare den ikke har fået ondt!" sagde hofhunden og så **snusede** han igen til den: *rutsch!*, **og så** sprang **gåsen et lille skævt spring hen i skødet på prinsessen, der sad på en **lille** guldschimmel.**

-

Da sagde kongen: "Det høieste spring er at springe op til min datter, for det er det fine af det. **Men det** hører der hoved til at **finde** på og *Springgås*en har víst at den har hoved. Den har ben i **næsen!**"

Og så fik den prinsessen.

"Jeg sprang **jo** højest!" sagde *Loppen*. "Men **nu** kan det være det samme, lad hende bare få det **gamle** gåseben **bundet sammen med** pind! Jeg sprang dog højest, men der skal i denne verden **åbenbart mere** krop til, for at de kan se én!"

Og så gik *Loppen* i fremmed krigstjeneste, hvor man siger at den blev slået ihjel.

Græshoppen satte sig ude i grøften og tænkte

over hvorledes det egentlig gik til i Verden og den sagde ogsaa: "Krop skal der til! Krop skal der til!" og saa sang den sin egen bedrøvelige Vise og det er af den vi have taget Historien, som dog gjerne kunde være Løgn om den endogsaa var trykt.	over hvordan det egentlig gik til i verden og den sagde ogsaa: "Krop skal der til! Krop skal der til!" – og så sang den sin egen bedrøvelige vise og det er ved at høre den vi har hele historien, som dog godt kunne være løgn, også selvom den er blevet trykt.
Originalteksten, bragt her mhp. sammenligning med ændringerne i 2019-versionen, er fra Det Kongelige Biblioteks HCA online-arkiv (efter DSL-udgaven 1963-1967). Der kan være enkelte ´digitale fejl´ i disse ældre online-originaler. Link: http://wayback-01.kb.dk/wayback/20101103141246/http://www2.kb.dk/elib/lit//dan/andersen/eventyr.dsl/index.htm	Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) ©